ŠÍPKY A TRNÍ

K. Kalivodová
Foltánková

Slunce se už klonilo k západu, když vyšly z lesa. Babička v jedné ruce držela košík plný václavek, za druhou vedla vnučku. Stoupaly společně do kopce, za kterým ležela vesnice, a byly rády, že se chůzí trochu zahřejí. Babí léto skončilo a v podvečer bylo docela chladno.

„Podívej, mlha," ukázala pětiletá Adélka.

„A pořád houstne. Přidej trochu, ať stihneš večerníček."

Kolem cesty bylo stále víc šípkových keřů a dalšího křoví. *Zarostlo to tady, někdo by se o to měl trochu starat,* napadlo babičku.

„Co to je?" Adélka ukazovala dopředu na cestu. Bylo tam něco malého, pouhý nezřetelný obrys v mlze.

„Vypadá to na zajíce. Ale nehýbe se to, možná to je jen velký kámen."

Když od toho byly jen na pět kroků daleko, napřímilo se to. Stála tam vyhublá postava vysoká sotva metr. Zrzavé vlasy jí divoce odstávaly a zelenkavou kůži obepínaly šípkové šlahouny.

„Proč není oblečená?" Dítě z ní nemohlo spustit oči.

Babička se nezmohla ani na slovo, jen se rychle pokřižovala.

Bytost stála uprostřed cesty a upřeně na ně hleděla. Nevypadalo, že by chtěla uhnout.

Stará žena pevně sevřela vnuččinu ruku a vykročila směrem k poli. *Ať je to, co je to, raději, když se tomu vyhneme*, pomyslela si. Když vtom jim cestu samy od sebe zahradily trnité větve plné šípků. Nebylo, kam uniknout.

„Zaplaťte mýtné," řekla vysokým hlasem divoženka.

Babička strnula. Zírala na ni a mozek jí říkal, že tohle přece nemůže být pravda... Probrala ji až Adélka, která ji zatahala za ruku: „Babi, co je to mýtné?"

„To je poplatek za použití cesty," zašeptala k holčičce.

„Zaplaťte," zopakovala.

„Tohle ale je a vždycky byla veřejná cesta. Každý si po ní může chodit, jak chce," odpověděla babička, protože ji nic lepšího nenapadlo.

„Ne. Tahle cesta je odjakživa moje!" Divoženka na ně vycenila drobné zuby.

„Já se bojím," zakňouralo děvčátko.

Babička rychle položila košík a po kapsách našla několik mincí, které jí vrátil řidič autobusu. „Tady máš," hodila je na zem.

Divoženka peníze zvedla a prohlížela si je, jako by je nikdy předtím neviděla. „Jsou studené…" udivilo ji a pak je zahodila. „Chci mýtné, ne nějaké plíšky! Dejte mi krev."

Vytáhla velký trn a pomalu se přibližovala.

„Stůj, nebo volám policii!" řekla žena a sahala po mobilu.

Jenže výhrůžka divoženku nezastavila. Udělala další krok.

Babička vytočila 158, ale nic se nestalo. Neměla signál.

Začala volat o pomoc, jenže kolem stejně nebyl nikdo, kdo by jim pomohl. Adélka se rozplakala.

Divoženka už byla u nich.

„Stačí mi jenom kapka. Opravdu," řekla překvapivě jemně.

Neměly kam utéct, cestu k lesu jim zahradily šípkové keře. Jedinou možností bylo vyhovět jí.

„Pak nás pustíš?" zeptala se babička.

Stvoření přikývlo a vyčkávalo.

Stará žena natáhla ruku a divoženka ji píchla do zvrásněného bříška ukazováčku. Kapku krve, která vytekla, vysrkla chladivými rty.

Olízla se.

„A ještě ty," ukázala na holčičku.

„Nikdy!" zvolala babička a ochranitelsky k sobě vnučku přivinula.

Stvoření na ně zíralo. A pak, jako by to už déle nevydrželo, začalo zmučeně kvílet a tisklo si břicho. „Já mám takový hlad. Je to čím dál tím horší. Nechávám růst takové pěkné šípky, které zaženou každou nemoc. Dřív je lidé chodili sbírat a vždy se párkrát píchli o trny. To bývalo spravedlivé, ne?" Po tváři se jí koulely slzy a z žaludku se ozývalo kručení.

Adélka překvapením přestala plakat. Pustila se babičky a natáhla k ní ruku. „Trochu si vezmi."

Divoženka si otřela oči. Řekla, že to zabolí jen maličko, a svůj slib dodržela.

Keře se rozestoupily a ona zmizela.

„Kam šla?" divila se holčička.

„Schovala se zase do keřů, chudinka hladová."

„Babi, pomůžeme jí?"

Žena se usmála: „To víš, že jo. Ale musíme na to chytře. To, co se dneska stalo, je naše tajemství, ano? Staré bábě a malé holce by nikdo neuvěřil, že viděly divoženku."

Přešly kopec a za chvíli byly skoro doma. Na ulicích už svítily lampy.

Babička odemkla branku od předzahrádky, když vtom se ve vedlejším domě otevřelo okno a vykoukla sousedka: „Rostou, rostou?"

„Jo, našly jsme václavky," odpověděla a usmála se. „Ale něco vám povím. Kolem cesty do lesa roste spousta šípků. Víte, úplně jsem zapomněla, že tam jsou. Zrovna včera v rádiu říkali, že jsou skvělé na nachlazení."

„Taky jsem to slyšela. Ten pan doktor je moc chválil."

***

Další den babička s Adélkou sbíraly v zahradě popadaná jablka.

V zadních dveřích vedlejšího domu se objevila sousedka.

„Dobrý den," volala přes plot. „S těmi šípky jste měla pravdu! Je jich tam spousta. Sice jsem trochu poškrábaná, ale natrhala jsem si celou tašku. Po cestě nazpátek jsem u hřbitova potkala paní Sedláčkovou a paní Procházkovou. Hned jsem jim to taky řekla! Zajdou si na šípky odpoledne, bojí se, aby jim je někdo neposbíral."

„To jste udělala dobře," řekla babička.

„Půjdeme si taky natrhat?" zeptala se Adélka.

„Klidně hned po obědě," odpověděla a mrkla na vnučku.

Konec.

↓

Čtete rádi? Začněte odebírat můj e-mailový klub pro knihomoly. 1× měsíčně vám doporučím knihu, která mě nadchla, a **až publikuji svoji další povídku**, dozvíte se o tom jako první.

Chci zjistit detaily o e-mailovém klub pro knihomoly. ⋘

Obálku vytvořila ilustrátorka terezaisweird.